

Hẳn đó là một bước cải thiện không nhỏ bác nhỉ? Mong rằng một ngày nào đó cháu sẽ thấy báo chí ca ngợi xe buýt, ca ngợi những con người đã làm việc để chiếc xe buýt, à không hàng trăm hàng nghìn chuyến xe được lăn bánh phục vụ mọi người dân sống trên đất nước chúng ta.

Vì sao là một ngày nào đó? Vậy mong bác nghe thêm một trường hợp cháu vừa được thấy cách đây chưa đầy một tiếng.

Đó là tuyến xe mới được đưa vào vận hành, dân khu cháu đã rất mừng vì cuối cùng xe buýt cũng đi vào đây để phục vụ nhân dân, không cần phải đi cả cây số để tới bến xe gần nhất nữa. Và hôm nay là lần đầu tiên cháu đi thử tuyến xe này – xe 3B.

Vừa lên xe, cháu đã ngạc nhiên, lần đầu tiên được thấy một phụ xe là phụ nữ. Cứ nghĩ cái nghề vất vả, ngày ngày phơi mặt ra ngoài đường, mệt bã người mà vẫn phải chú ý thái độ. Có lẽ cái nghề phụ xe, tài xế hợp với câu mà dân teen chúng cháu nghĩ ra bác nhỉ? “Đời rất dỡ nhưng thái độ vẫn phải niềm nở”.

Cháu thấy một người phụ nữ làm phụ xe, chị ấy gầy, tuy có trang điểm qua nhưng vẫn thấy rõ cái nét hóc hác trên gương mặt. Một người phụ nữ lại đi làm cái nghề vốn được cho là chỉ đàn ông sức dài vai rộng mới làm nổi.

Cháu đã thấy một hình ảnh khác về người phụ xe, nhưng nếu chỉ vì thế, cháu đã không viết bức thư này gửi bác. Bác biết không, cháu dám bảo đảm với bác, bác sẽ không có bất kì một nhân viên phụ xe nào có thái độ phục vụ tốt như người chị ấy. Chị ấy kiên nhẫn nhắc nhở mọi người xuống từng bên, khi một ông cụ đòi xuống giữa chừng, chị nhẹ nhàng nói: “Ông ơi, chỗ này không được đỗ đâu ông ạ, phải chờ đến bên thôi.” Thậm chí còn hóm hỉnh đùa thêm một câu: “Chúng cháu nghèo lắm, lấy đâu tiền nộp phạt hả ông?”. Khi thấy ghé trống, chị chỉ cho mọi người vào chỗ ngồi, một chú bé bị gãy tay, chị dìu cậu bé vào ghế, hỏi xem người bố định đưa bé xuống bên nào, chị chỉ dẫn chỉ tiết từng chút một. Đến bên rồi, chị bảo bác tài dừng hẳn xe lại, cùng bố cậu bé đưa cậu bé xuống xe. Mỗi khi dừng ở bên nào, chị đều đợi mọi người xuống hết rồi mới bảo bác tài đi tiếp. Bác thử tìm xem trong số những phụ xe khác, có mấy người còn tận tình như thế? Nếu có, mong bác hãy chỉ cho cháu để cháu tìm, xem thử họ phục vụ thế nào. Bác ạ, nhưng có một điều làm cháu không biết phải làm thế nào nữa, khi cháu hỏi: “Chị ơi, chị xé vé cho bọn em ạ”. Cháu không ngờ người phụ xe khiến cháu hài lòng

nhất từ trước đến nay lại nói : “ Không cần vé.” Cháu xin nói thật, cháu đã từng gọi điện báo cho thanh tra sở để đuổi việc không ít phụ xe không xé vé (ít nhất là trên những chuyến cháu từng đi). Nhưng trong tình huống này, cháu chẳng biết phải làm gì nữa.

Cháu thử quan sát trên cả đoạn đường, chị hoàn toàn không xé vé cho một vị khách nào đi vé thường. Nếu bình thường, cháu đã “ làm việc mình thường làm”, có lẽ hiện giờ chuyến xe đó cũng đã đổi phụ xe rồi cũng nên. Ngay khi ngồi trên xe, cháu đã nhắn tin báo biển xe, chuyến xe, vị trí, giờ và tên của phụ xe như cách cháu thường làm. Nhưng khi xuống bến của mình, cháu hỏi một ông cụ xem chị có xé vé cho ông hay không. Hình như ông có chút hơi nghi ngờ, nên vội vàng bảo “ Hình như ông vớt trên xe mất rồi, con bé nó có xé nhưng mà ông đang trí để đâu mất! Cháu... Con bé nó ngoan lắm cháu ạ”. Nhìn cách ông mở cả ví ra để tìm “cái vé không có thật” và cách ông cố bảo vệ một người phụ xe xa lạ. Như vậy cũng đủ thấy thái độ phục vụ nhiệt tình của chị ấy rồi phải không ạ.

Nhưng tại sao thái độ đó lại đi cùng với hành động “ăn vé” đang bị lên án , thưa bác? Đó là điều cháu không thể nào hiểu nổi. Liệu đó có phải do môi trường, do cái cách mà người ta tự in suy nghĩ “ làm phụ xe phải ăn vé” vào đầu mình? Đây là lần đầu tiên cháu gặp trường hợp như thế , thật tình cờ bác ạ, ngày hôm nay cháu được học về “Chí công vô tư”. Người chí công vô tư là người đặt lợi ích chung lên lợi ích của bản thân, là người có hành động giúp xã hội ngày càng phát triển. Cô giáo cho bọn cháu bài tập thể này : Em sẽ làm gì trong trường hợp một người làm việc sai trái nhưng người đó lại là ân nhân của gia đình em. Để kiếm điểm, chúng cháu phải trả lời rằng sẽ tố cáo – vì đó là hành động giúp ích cho xã hội. Nhưng nếu đó là tình huống đời thật, xin hỏi mấy ai lại chọn vậy mà không phải đắn đo suy nghĩ.

Cũng như thế, cháu đã nghĩ tới tình huống trên rất nhiều, không xé vé – đó là hành động không được phép của phụ xe buýt nhưng nếu đuổi việc một người có thái độ làm việc như vậy thật sự quá phí.

Ngay cả khi cháu – một người được phép thử chọn cách làm mình muốn trong đầu mà không cần quan tâm tới hậu quả còn thấy khó quá.

Bác ạ, cháu kể cho bác chuyện này không phải muốn bác thêm một vấn đề cần lo nghĩ nữa, điều cháu cũng như những hành khách đang gắn bó với phương